

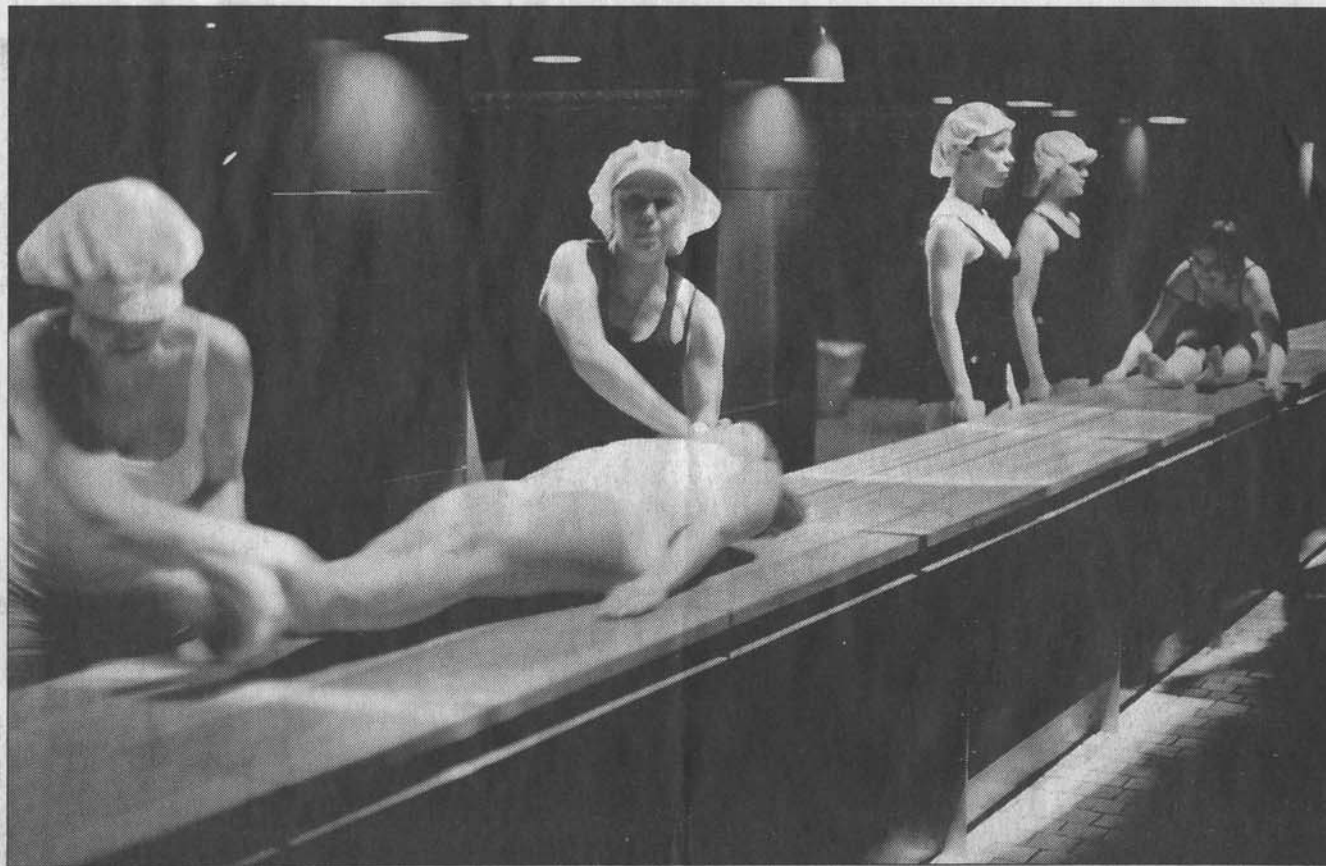
Brudslöjan som symbol för låsta roller

TEATER

Men jag hittade andra platser att svimma på, Normaleverna vid Teaterhögskolan, regi m.m.:arbetsgruppen. Kokosfabriken 6.2.

Att dekonstruera den mer eller mindre metaforiska brudslöjan hör till den kvinnliga skådespelarens utveckling. Att boxas med kvinnliga klichéer; damtidningar, sex och den milda modern, är nästan en slags övergångsrit. Det att brudslöjan fortfarande fungerar som symbol för kvinnans låsta position inom patriarkatet kan kännas förvånande. Det gick inte över i millennieskiftets tvätt. Tills man kommer ihåg de stora bröllorens comeback, med iscensättning av den eviga kärleken i vitt rysch bland flödande champagne på det ena sommarbröllopet efter det andra.

De kvinnliga Normastudenterna har valt bruden som utgångspunkt för sin performance eller nummerrevy om kvinnlighet inom ramen för Jeanne d'Arc-projektet, framtidens scenkonstnärinna. De har ställt sig frågande till titeln framtiden och tittat litet bakåt, mera här och nu och till slut också framåt. Föreställningen blandar textsnuttar med fysisk aktion mitt i Kokosfabrikens fantastiska entréhall.

Sandra Kantanen

På löpande band. Tillverkas kvinnor. I Teaterhögskolans kvinnliga Normaelevs performance.

Kollektivt ger de oss små bitar från vardag, från barndom, blandat med något absurda infall, skönt sjungen sång, fräcka visor, en del hopp och mar-

scherande. Börjande från det löpande bandet vid kapphyllorna – där den dugliga kvinnan konstrueras för catwalken och till slut scenen, där publi-

ken sitter mysigt insvept i filtar. Efter 1.5 timme är kvinnan på väg bort från den repetitiva fastlåsta tillvaron som ger endast litet plats för brott mot

normen. Men vart den slöjlösa kvinnan sedan går lämnas öppet. Det är nu det känns som om den egentliga performance kunde börja, med kvin-

nornas egna berättelser.

I föreställningen slås jag av att bilden av att vara kvinna långt är att stampa på stället, slåss mot varandra och sig själva med småsadistiska utfall. Famling och svimning tjänar som rymningsstrategier och självständighetsförklaringar. Passar det inte att svimma här kan man alltid göra det någon annanstans.

Projektet som studenterna själva har utformat med handledning av sina lärare kommer snabbt på X och Y projektet. Där dundrade de som obetalbara män, att dundra som kvinna och hitta den aktuella kvinnan kräver tid. Uppspelets revybeteckning beskriver bättre den frejdiga intentionen, än performance.

Hur mycket det än knycks på nacken åt feminism av olika slag ("ja det behövs ju inte mera", typ) visar föreställningen att det behövs tolkningar av berättelsen om kvinnor, om män och om makt. Hur är könsroller konstruerade och med vilka medel kan kön iscensättas? Hur erövrar kvinnan plats på scen och i produktionssystemet är en verklig nöd att knäcka.

Norma året är en superb tillgång; att få höra olika accent på svenska, se kroppsspråk och närvaro från ardra länders scenskolor, det är en fest.

ANNIKA TUDEER